וסתרתה למזיה כל דאתא חזיה הדר אדהכי

והכי אבלעו להו איתתיה דקרח אמרה ליה

חזי מאי קעביר משה איהו הוה מלכא לאחוה

שוויה כהנא רבא לבני אחוהי שוינהו סגני

דכהנא אי אתיא תַרומה אמר תיהוי לכהן אי

אתו מעשר דשקילתו אתון אמר הבו חד מי׳

לכהן ועוד דגייו ליה למזייכו ומיטלל לכו כי

כופתא עינא יהב במזייכו אמר לה הא איהו

נמי קא עביד אמרה ליה כיון דכולהו רבותא

דידיה אמר איהו נמי יתמות נפשי עם

פלשתים ועוד דקאמר לכו עבדיתו תכלתא

אי ס"ד תכלתא חשיבא [מצוה] אפיק גלימי

דתכלתא וכסינהו לכולהו מתיבתד היינו

דכתיב בתה זו אשתו בנתה ביתה זו אשתו

של און בן פלת ואולת יבידה תהרסנה זו

אשתו של קרח יויקומו לפני משה ואנשים

מבני ישראל חמשים ומאתים מיוחדים

שבעדה קריאי מועד שהיו יודעים לעבר

שנים ולקבוע חדשים אנשי שם שהיה להם

שם בכל העולם יוישמע משה ויפול על

פניו מה שמועה שמע יאמר רבי שמואל בר

נחמני א"ר יונתן שחשדוהו מאשת איש

שנאמר זויקנאו למשה במחנה א"ר שמואל

בר יצחק מלמד שכל אחד ואחד קנא את

אשתו ממשה שנאמר יומשה יקח את האהל

וגטה לו מחוץ למחנה יויקם משה וילך אל דתן ואבירם אמר ר"ל מכאן שאין מחזיקין

במחלוקת דאמר רב כל המחזיק במחלוקת

עובר בלאו שנאמר יהיה כקרח

וכעדתו רב אשי אמר ראוי ליצמרע כתיב

הכא ביד משה לו וכתיב התם יויאמר ה'

לו עוד הבא נא ידך בחיקך אמר ר' ייוםי כל

החולק על מלכות בית "דוד ראוי להכישו

נחש כתיב הכא יווזבח אדוניהו צאן ובקר

עשין יב טוש"ע י"ד סי רמב סעיף ב:

תורה אור השלם 1. וַיֹּאמֵר שָׁמִשׁוֹן תַּמוֹת נָפְשִׁי עִם פְּלְשָׁתִּים וַיֵּט בְּכַחַ וַיִּפּל הַבָּיִת עַל הַסְרְנִים וְעַל כְּל הָעָם אשר בו ויהיו המתים

מאשר המית בחייו: שופטים טז ל ב.. 2. חַכְמוֹת נְשִׁים בְּנְתָה בַיתָה וְאוֶּלֶת בְּיָדֵיהָ תַהַרְסֵנוּ: משלי יד א ָתָהָרְסֶנּוּ: תָהֶרְסֶנּוּ: ַוּנֶהְוְּ טָנּוּ: נשׁלְיִייּזּ א 3. וַיָּקָמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וַאֲנְשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל ַרְבָּיָם בּיִבְּיָב דְמָשִׁים וּמָאתִים נְשִּׁיאֵי עָדָה קָרְאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי במדבר טז ב פַבּי. במו בי טו ב 4. וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפּּל עַל פָנָיו: במדבר טו ד בָּנֶית: 5. וַיִּקַנָאוּ לְמֹשֵׁה בַּמַחֵנֵה לְאַבְּרֹן קְדוֹשׁ יְיָ: תהלים קו טז תהלים קו טז

6. ומשה יקח את האהל וְנָטָה לוֹ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְּנְּטָּח לוֹ בִּמִּחֲנֶה וְקָרָא לוֹ אֹהֶל מוֹצֵר וְהָיָה כָּל לוֹ אֹהֶל מוֹצֵר וְהָיָה כָּל מְבָקַשׁ יְיָ יַצֵא אֶל אֹהֶל מועד אֲשֶׁר מִחוּץ לַמְחֲנָה: שמות לג ז יַבְּיַבֶּשֶׁה 7. וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל דְּתָן וַאֲבִירָם וַיַּלְכוּ אַחֲרִיו וקני ישראל:

במרבו טו כוו 8. זְבָּרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִקְרֵב אָשֶׁר לֹא מָזֶּרְע אָשֶׁר לֹא מָזֶּרְע אָהָרֹן הוּא לְהַקְטִיר קָטֶרֶת לִפְנֵי יְיָ וְלֹא יִהְיֶה וְבֶּרֶח וְבַעֲדָתוֹ בַּאֲשֶׁר דְבֶּר יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה לוֹ: . במדבר יז ה

... 9. וַיֹּאמֶר יִיָּ לוֹ עוֹד הָבֵא בָּשׁוֹלֵּן וַיּוֹּאֹשׁ וְעִּדְּׁט יְבוּ נָא יָבְׁרְּ בִּּשׁיֶלֶּרְ וַיִּבֹּא יְבוּ יִּבְּאַ יְּיִּבְּא יְבוּ מְצַרַעַת כַּשְּׁלֶג:

11. מְזֵי רָעָב וּלְחֻמֵי רֶשֶׁף אַשלח בם עם חמת וחלי ודתן ואבירם הוא דתן בַּעֲדַת קַרַח

בְּהַצְּתְם עַל יְיָ: במדבר כו ט במדבר כו ט 13. הַפָּח מֵי מְרְיַבָּח אֲשֶׁר רְבוּ בְנֵי יִשְׂרְאֵל אֶת יָיָ וַיִּקְדֵשׁ בָּם: במדבר כ יג

במדבר כיג 14. וִיֹאמָר מֹשֶׁה בְּתָת יְיִ לְכֶם בָּעֶרב בְּשֶׁר לְאֱבל וְלָחָם בְּבַּקר לְשְׁבֹע בְּשָׁמֹע יִיְ אֶת הְלְנִתְּיב אֲשֶׁר אַתָּה מַלִּינִם עָלְיוּ ונחנו מה לא עלינו יְנַיְהָי בְּוּוּ לְּאֵּרְ נְיְּ: תְלְנֹתִיכֶם כִּי עַל יְיָ: שמות טז ח

15. וידבר העם באלהים כי אין לחם ואין מים ַּבְּנֶּפְשֵׁנוּ קֶצְה בַּלֶּחֶם הַקְּלְקַל: במדבר כא ה 16. יַשׁ רָעָה חוֹלְה מת: ולא קרח. ר"נ היו לבד קרח דכתיב חמשים ומאתים מחתות ואתה ואהרן איש מחתתו [במדבר מו]: מן הבלועים ומן השרופין היה. שנשרפה נשמחו וגוף קיים ואח"כ נתגלגל עד מקום הבלועין ונבלע דכתיב בפרשת פנחס [שם כו] ותבלע אותם ואת קרח עמהם. ורבי יוחנן

דאמר לא מן הבלועין ולא מן השרופין דריש ליה להאי ואת קרח לאחריו ואת קרח במות העדה במגפה: וקרח בהדייהו. מדכתיב ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת וקרח ממקריבי הקטרת הוה דכתיב חמשים ומחתים מחתות ואתה ואהרן איש מחתתו. א"נ ואת לרבות קרח עמהם: שמש ירת עמד זכולה. לעיל מיניה כתיב ותבקע ארן בשעת בקיעת הארן שנבלעו בקרקע שמש וירח עלו לאותו רקיע ששמו זבול ואמרו להקב"ה אם אי אתה עושה דין לבן עמרם מקרח ועדתו: לא כלא. ונאיר לעולם: בכבודי לא מחיתם. שהרי בכל יום מלכי מזרח ומערב בשעה שמניחין כתריהן בראשם משתחוים לחמה: והאידנא לא נפקי עד דמחו להו. שכך גזר עליהם המקום כן שמעתי. ל"ח והחידנה לה נפקי מאחר שראו שהקפיד הקב"ה על שלא מיחו לכבודו עד דמחו להו לא נפקי שחשו לכבוד המקום על בני אדם שמשתחוים לשמש וירח: אין כל חדש מחת השמש. ואי גיהנם לא אברי עד ההוא שעתא הוה ליה חדש: לקרובי פחחה. שיקרב פתחה של גיהנם ותפתח הארץ במקום שהן: נסבלר. מלשון (ישעיה כז) עיר בלורה. התקין להן הקב"ה מקום גבוה שלא העמיקו כל כך בגיהנס ולא מתו: טייעא. ישמעאל: **בלועי**. מקום סומכ שנתבלעו לשם עדת קרח: בועה. ראה נקב שממנו ילא עשן: גכבא. גיזה: אמשיה. שרה אותה במים. לשון (ברכות דף יד:) משי ידיה: (וכל שלשים יום. חוזר לגיהנם ועולה לשם): סתרה למזיה. שערה וישבה על פתח הבית כל מי שהיה בא לקרוא רואה ראשה פרוע וחוזר: מעשר. ראשון דשקליתו אתון אמר הבו חד מי׳ לכהן: דגייו למוייכו. דכתיב (במדבר ח) והעבירו תער על [כל] בשרם ומשחק בכם כאילו אתם שוטים: ככופחא. רעי כמו בטולא דכופתא

> ומה לי בכך שהם מקיימין אפילו מה ועל אהרן בעדת קרח בהלותם על וקולפי. מפתחות: דגלדא לצורך שקים והמרצופין וכיסין של עור היו: לא מן הכלועין ולא מן השרופין. אלא במגפה

דאמרן לעיל (דף זמ:). כגלל הזה אתם חשובים בעיניו: עינא יהב. עין נתן בשעריכם כדי שלא יהא בכם לורה כמותו: אמר לה. קרח איהו נמי משה עלמו גלח כל שערו: כיון דכולה רבותה דידיה הוה. חינו חושש אם גילח עלמו דקאמר לנפשיה תמות נפשי עם פלשתים אגזוז שערי כמותם שאני מצוה לשחוק אגזוז עכשיו כמותם כדי להפים דעתם: ועוד דקאמר לכו. עשו פתיל תכלת בד' כנפות הבגד ואי ס"ד תכלת חשוב מפני מה לא יאמר לעשות כל הבגד כולו תכלת: אפיק גלימא דחכלתא. קח לך בגדים של תכלת וכסינהו לכולהו מתיבתך וכסה בהן בבה"מ אתה וחברותך: קנא לאשתו. אל (הסתר) [תסתרי] עם משה. הנוי היינו התראה: ונטה לו מחוץ למחנה. יצא מחוץ למחנה שלא יחשדוהו עוד: מכחן שחין מחזיקין במחלוקם. שמחל על כבודו והוא עלמו הלך לבטל מחלוקת: **חולק על רבו**. חולה על ישיבתו: אשר הלו על משה ה'. מעלה עליהם הכתוב כאלו היו חולקים כלפי שכינה: מריבה. תגר והטטה לפטפט נגדו בדברים: מתרעם. אומר על רבו שנוהג לו מדה כבושה ומדת אכזרית: מהרהר. מחפה עליו דברים: אקלידי. מנעולים: דגילדי. כולם המפתחות והמנעולים של עור היו ואעפ"כ היו שלש מאות פרדות טעונות. ל"א

 ל) בקרא כתיב בידיה תהרקנו, ב) [מו"ק יח:],
ג) [נ"ל יוסף], ד) [ברכות כו: ע"ש], ה) פסחים קיט. ע"ש, ו) [שם], ו) ג' מאות לאו דוקא וכן כל שלש מאות בש"ס רשב"ס פסחים קיט., ה) נדרים לט: ע"ש, ט) לעיל קג:, י) [נדרים לט:ן, כ) מגילה יד., ל) ב"ב

מוסף רש"י

שאין מחזיקין במחלוקת. שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בלברי שלום ובחדרה חז ירו זה עושרו של קרח. שעל ידי רוב ממוט נמגאה ונטרד מן העולם (רשב"ם פסחים קיט.). שמעמידו על רגליו. שמשמח לנו ירוו״י וווח) ב' מאות. למו (רשב"ם שם). וקולפי. פותחות שקורין נלע"ז שרדור"א (רש"י שם). דגלדי. של מרצופים של עור שנושאים על סוסים וחמורים וגמלים (שם) ואעפ"כ היה משוי ג' מאות פללות (רווור"ח וווח). אם פרדות (רשבים שם). אם בריאה גיהנם. לס כרילה פה ללרן מששת ימי כרלשית (במדבר טו ל). מקום נתבצר להם. לשון נבוה, כמו (דברים ט) ובלורות בשמים (מגילה האדמה אשר וגו' (רשב"ם רשט. דעמרא. לקח גיזמ למר ושראה במיס (שם). איחרך. הנהו גבני אע"פ ששרויין כמיס (שם). אצית. הסכת ושמע (שם). דהוו קאמרי הכי. שהרי ירדו חיים שאולה מחוח

ומריא עם אבן הזוחלת וכתיב התם ייעם חמת זוחלי עפר אמר רב חסדא סאכל החולק על רבו כחולק על השכינה שנאמר בבהצותם על ה' א"ר חמא ברבי חנינא יכל העושה מריבה עם רבו כעושה עם שכינה שנאמר יהמה מי מריבה אשר רבו בני ישראל (על) [את] ה' א"ר חנינא בר פפא יכל המתרעם על רבו כאילו מתרעם על השכינה שנאמר ילא עלינו תלונותיכם כי (אם) על ה' א"ר אבהן יכל המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר שכינה שנאמר יודבר העם באלהים ובמשה יעושר שמור לבעליו לרעתו יאמר ר"ל זה עושרו של קרח ייואת כל היקום אשר ברגליהם יא"ר אלעזר זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו ואמר רבי לוי משוי יג' מאות פרדות לבנות היו מפתחות של בית גנזיו של קרח וכולהו אקלידי וקילפי דגילדא א"ר חמא ברבי חנינא ג' מממוניות הממין יוסף במצרים אחת נתגלתה לקרח ואחת נתגלתה לאנטונינום בן אסוירום ואחת גנוזה לצדיקים לעתיד לבא וא"ר יוחנן קרח לא מן הבלועים ולא מן השרופין לא מן הבלועין דכתיב יואת כל האדם אשר לקרח ולא קרח ולא מן השרופים דכתיב ייבאכול האש את חמשים ומאתים איש ולא קרח במתניתא תנא קרח מן השרופין ומן הבלועין מן הבלועים דכתיב ותבלע אותם ואת קרח מן השרופין דכתיב 20(ותצא אש מלפני ה') [ואש יצאה מאת ה'ֹן וֹתאכל את חמשים ומאתים איש וקרח בהדייהו אמר רבא ®מאי דכתיב יישמש ירח עמד זבולה לאור חציך יהלכו מלמד שעלו שמש וירח לזכול אמרו לפניו רבש"ע אם אתה עושה דין לבן עמרם נצא ואם לאו לא נצא עד שזרק בהם חצים אמר להן שבכבודי לא מחיתם בכבוד בשר ודם מחיתם והאידנא לא נפקי עד דמחו להו ידרש רבא מאי דכתיב 22ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה אמר משה לפני הקב"ה אם בריאה גיהנם מוטב ואם לאו יברא ה' למאי אילימא למבריה ממש והא ביאין כל חדש תחת השמש אלא לקרובי פיתחא י²ובני קרח לא מתו תנא ∘משום רבינו אמרו מקום נתבצר להם בגיהנם וישבו עליו ואמרו שירה יאמר רבה בר בר חנה זימנא חדא הוה קאזלינא באורחא אמר לי ההוא מייעא תא ואחוי לך בלועי דקרח אזיל חזא תרי בזעי דהוה קא נפק קיטרא מנייהו שקל גבבא דעמרא אמשיי' מיא ואותביה בריש רומחיה ואחלפי' התם איחרך א"ל אצית מה שמעת ושמעית דהוו קאמרי הכי משה ותורתו אמת והן בראים

17. ואַשר עְשָה לְדְתָן וְלַאָבִירֶם בְּנִי אֱלִיאָב בָּן רְאוּבַן אֲשֶׁר פְּצְתָה הָאֶרֶץ אֶת פּיה וִתְּבָלַעם וְאֶת בְּתִיהָם וְאֶת אֲהַלִּיהָם וְאֶת בְּרִיהָם אֲשׁר בְּרָגְיהָם בְּאֶב בְּל יִשְׁרָאַל: דברים יא ו 18. וְתְפָּתַח הָאֶרֶץ אֶת פִּיהְ וְתְבָלֶע אֹתָם וְאֶת בְּרַח בְּמוֹת הָעִדְה בָּאֲבל הְאָב אָת הַמִּשִׁים וּמְאתִים אִישׁ וְיְהַיּלְכָּוֹ במרבר טו לב 12. וְתְפָּתַח הָאֶרֶץ אֶת פִּיהְ וְתְבֶלֶע אֹתָם וְאֶת בְּרָח בְּמוֹת הָעִדְה בָּאֲבל הְבָּרְה בָּאֲבל הְבָּרְה בָּאֲבל הְבָרְיב יִי וְּבְצָתְה הָאֶרְץ אֶת פִּיהְ וֹהְבְלְע אֹתָם וְאֵת בְּרָח בְּמוֹת הָעִרְה בָּאבל הָאֵשׁ אַת הְמִשִּׁים וּמְאתִים אִישׁ מַקְרִיבִּי הַקְּטִרְת: במרבר טו לה 12. שְׁמֶשׁ יְרָח בְּעוֹר הְצָבְל הְלְאוֹר הַאֲבְעְה הְצִירְה הָעָרְה בִּרְק הָנִיתְרָּה וְאָבְע הְיִשְׁ בְּרָב הְיִים בְּאָבָע הְיִבְּל הְלָאוֹר הַאָּר הְשִׁיב הְאָלְה וְיִדְעָתָם בִּי נִאֲצוּ הְאָנְשִׁים הְאָאָרְאָה בְּמִר שְׁרָה בְּבְּל הְאָשׁ הְאַרְיִם בְּבְּר בְּאָת הְיִבְּיִם בְּבָּר בִייִם בְּאָרָה הָאָרְם בִּייִם בְּבָּר בִּייִם בְּעָר בִּאִבְּיה הָּנְיִם בְּעָב בְּרִא הָבְּרָא הַיִּים בְּעָרָה הָאָרְים הִייִם הְּאָבְיה הָבְּבְּיה הָבְּיִם בְּעָב בִּיה הָבְּיִיה בְּבִּים בְּבָּר בְּיִבְּים בְּבָּר בִייִם בְּאָרָה בְּיִב בְּיִב אִינְים הְּבָּבְּא הְם בְּיִבְּים בְּבָּר בְּיִב בְּיִים בְּבָּוֹי בְּבִיה הָאָב בְּיִים בְּבָּים בְּבִיב בְּיִים בְּבָּר בִּיִים בְּבָּר בִּים בְּבִיב בִּיבְּים בְּבִיב בְּיִים בְּבָּבְיב בְּיִב בְּיִים בְּבָּב בְּיִים בְּבִיב בְּבִיב בְּבִי בְּעִבוּ הְבִּים בְּבָּר בִיים בְּבָּר בִּיבְּים בְּבִּיב בְּיִים בְּבָּב בְּיִב בְּיִים בְּבָּיב בְּיִיבְּים בְּבָּב בִּיִים בְּבִיב בְּיִב בְּבָּי בְּיִם בְּיִבְּיב בְּיִם בְּיִבְיה בִּיב בְּיבְיב בִּיים בְּבָּיב בְּיב בְּיִיבְּים בְּבִיב בְּיִיבְים בְּיִב בְּיבְּבְּיב בְּיִיבְּים בְּבִים בְּבִיב בּיוּ בּוּב בְּיבְב בִּייב בְּיבְיב בְּיִבְּב בִּים בְּבְיב בְּיִיבְבְּיה בְּיבְּיב בְּיבְב בִיים בְּיבְיב בְּיב בְּיִיב בְּיבְבְּיב בְּיבְיב בְּיִיבְּי בְּיבְיב בְּיִיבְּים בְּיבְיב בְּיבְיבְיב בְּיבְיב בְּיבְבְּיב בְּיבְיבְיבְיבְיבְּיבְבְיבְיבְּיב בְיִיבְיב בְּיבְיבְיבְבְיבְיבְיב בְּיבְיבְיבְיבְיבְיבְ 24. וֹבְנֵי קֹרָח לֹא מֵתוּ: במדבר כו יא